

LA SETMANA

DEL 3 AL 9 D'OCTUBRE

CERET
Fins el 7 de desembre
 Museu d'Art Modern.
 Exposició del pintor Marc Fourquet.

MANLLEU
8 al 12 d'octubre
 Celebració de la festa del porc i la cervesa. Ball, cercaviles, música...

TERRASSA
Del 6 d'octubre al 13 de novembre
 Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. Jean Cocteau vist per Serge Lido

ROSSELLÓ

VALLESPÍ

OSONA

GIRONÈS

VALLES OCCIDENTAL

BARCELONÈS

PERPINYÀ
Divendres 7
 Palau de Congressos. C. Andreu presenta *Art Voltaic*, inspirat en textos de Salvat-Papasseit.

GIRONA
Divendres 7
 15 a 20 h. Centre Cívic Sant Narcís. Jocs de rol i simulació.

BARCELONA
Des de divendres 7
 Al Moll de la Fusta i amb activitats per tota la ciutat, celebració d'Expocultura.

CASTELLÓ
Divendres 7
 19.30 h. Plaça Major. Homenatge al Penó de la Conquesta. Després, cercavila i danses.

PLANA ALTA

L'HORTA

LA SAFOR

MALLORCA

PALMA
Dimarts 4
 20 h. Fundació La Caixa. Gran Hotel. Inauguració de l'exposició FotoPress.

SILLA
Tota la setmana
 Celebració de la Cinquena Setmana de les Lletres Valencianes, organitzada per l'Ajuntament.

9 d'OCTUBRE
VALÈNCIA
Actes del 9 d'Octubre
 Concert a la drassana 2 del port des de les 12. A les 18.30 h, manifestació unitària nacionalista a la plaça Sant Agustí.

GANDIA
Dilluns 3
 Darrer dia de les festes. Teatre infantil, *bicicletada* i castell de focs.

I N T E R N A C I O N A L

LONDRES
Del 3 al 16 d'octubre
 National Film Theatre. Festival de Cinema Jueu.

FRANKFURT
Del 5 a l'11 d'octubre
 Celebració de la Fira Internacional del Llibre

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41.

El debat al Senat: una missa sense fidels

Salvador Cardús es pregunta si la posada en escena ritual que va ser el debat autonòmic al Senat representarà un canvi en l'encaix d'Espanya i Catalunya.

La política és un terç de gestió, un terç de maniobra secreta, i un terç de representació pública. Aproximadament. I la sessió de debat autonòmic al Senat formava part d'aquest darrer terç, de manera que va ser fonamentalment una representació ritual, la funció de la qual era dotar d'un sentit *històric* –i d'aparença de solidesa– el que és una mera conjuntura d'equilibris inestable.

El discurs del president Pujol va ser impecable. Va explicitar exactament quina és la concepció autonomista de CiU, però també quin és l'esperit general del país en relació amb la qüestió autonòmica. I l'endemà, el va arrodonar amb l'única expressió que s'hi podia trobar a faltar: "Som una nació". Per altra banda, la resta de presidents de comunitats van fer el seu paper, conscients que, en públic, no es poden estripar les cartes. Uns jocs florals d'èxit, un pontifical de categoria, una cerimònia lluïda.

Però si el ritual va ser bo, quina haurà estat la seva eficàcia? Perquè els rituals són útils sobretot quan els *fidels* compareixen la mateixa fe, i són capaços d'entendre tot el simbolisme que hi actua. I, en aquest cas, tinc tota la impressió que es tractava d'un ritual sense fidels. És a dir, que no hi ha objectivament la situació de consens polític a l'estat previ que pogués fer significatiu el debat al Senat.

Dit d'una altra manera: qui va escoltar Pujol, que a nosaltres és el que ens interessa? Qui el va entendre? Algú haurà canviat de parer sobre el contenciós Catalunya-Espanya gràcies a una bona lliçó? Realment als senyors i senyores senadors, i presidents autonòmics, els calia aquella informació? Lamentablement, la cultura política està feta sobretot de prejudici, de confiança –i desconfiança– personals, també d'ignoràncies volgudes o inconscients, i sobretot d'interessos egoistes. I difícilment la cultura política s'enriqueix amb discursos. Ni a Espanya, ni a Catalunya, val a dir-ho.

Manuel Fraga i Pujol conversen durant el debat. El president de la Generalitat de Catalunya va fer pedagogia al Senat espanyol.

Per començar, els ciutadans normals i corrents van haver d'escoltar una traducció simultània per TVE –segons ha dit la premsa– que fa difícil suposar una gran eficàcia al discurs del president. Però, i els polítics assistents?, hi havien anat disposats a canviar de parer, o cadascú feia el seu paper i prou? Per exemple, joestic íntimament convençut que Borrell, que el va entendre, farà com si res, i seguirà amb la seva política radicalment centralista. Aznar, no el va ni voler sentir. A González, ara, li toca entendre'l per força...

La gran incògnita, doncs, és el futur. La posada en escena ritual haurà suposat la consagració d'un canvi, d'una inflexió, d'una nova etapa, en l'encaix d'Espanya i Catalunya?

A hores d'ara, em sento pessimista. Els canvis al Senat, convertint-lo en cambra territorial, no sabem si hi seran a temps de fer-los, ni si hi haurà el consens necessari. Recordi's que fer possible la sessió de què parlem va portar

força anys d'estires i arronses. La ruptura cultural que exigeix comprendre les paraules de Pujol al Senat tampoc és fàcil d'imaginar. A finals dels anys setanta, la situació política era prou tova com per poder atribuir al règim anterior totes les incomprensions, i esperar del nou model polític un estil diferent de pensar Espanya. Però el canvi que ara és necessari no es podrà atribuir a un règim anterior, sinó que són errors del mateix model actual. Qui cantarà el *mea culpa*, qui reconeixerà que s'ha equivocat?

El possibilisme de Pujol, i el compromís amb el seu electorat, penso que l'obligava a assistir al debat autonòmic, i a provar per enèsima vegada de fer pedagogia. Però hi ha massa raons com per pensar que la solució no és tenir bons arguments, ni saber-los explicar. En matèria autonòmica, el president sap fer punta de coixinet. En canvi, a Espanya, la qüestió autonòmica, l'emboliquen amb mocadors de fer farcells. **Salvador Cardús**